

ב"ה

הנשיא - לב כל קהל ישראל

ההכרה בהתקשרות לרבי
אופניה ודרכיה

שבועא'
החוט המקשר

ג' תמוז ה'תשע"ד - 20 שנה
עד מתי?!...

תות"ל המרכזית, 770 בית משיח
איסטערן פארקווי, נ.י.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

בקשר עם ימי ההכנה לג' תמוז - שנת העשרים, בהם אותותינו לא ראינו, ואיננו זוכים לחזות באור פני מלך - הרי עם כל יום שחולף ועובר מתגברים הגעגועים מחד, וגובר הצורך מאידך להוסיף בהתקשרותנו במחשבה דיבור ומעשה לאבינו רוענו,

ובאשר לכן בתור חלק עיקרי בהכנה הנפשית ליום זה, נלקטו להלן מספר שיחות העוסקות בנושא ההתקשרות לנשיא הדור, אשר הוא חיינו ואורך ימינו ובו נהגה יומם ולילה ובאהבתו נשגה תמיד.

על מנת להקל את הלימוד בשיחות, נחלקו השיחות לג' חוברות שבועיות, שיעסקו כל אחת בהיבט מסויים של נושא ההתקשרות:

• **החוט המקשר.** שיחות העוסקות בחשיבות וההכרח של ההתקשרות וההתמסרות לנשיא הדור, ועד כמה צריכה היא להיות יסוד עיקרי בחיי היום-יום של כל חסיד באשר הוא.

• **נצח ישראל.** קטעי שיחות ואגרות קודש בדבר הקשר הנצחי בין רבי וחסיד, שאינו שייך לניתוק או להפסק ח"ו במקום או בזמן, ואפילו לא לפי שעה בלבד, והידיעה הברורה כי הרבי שלנו הוא זה שיוליכנו קוממיות לארצנו בעגלא דידן.

• **טאפארו דא פלאחו.** שיחות קודש המבטאות את ההכרח בביטוי ההתקשרות הנפשית במעשה בפועל, ואופני העשייה בזה.

לשלושת החוברות, נלוו קטעים העוסקים גם בהחלטה המשותפת של כלל תלמידי התמימים ב-770 לשבוע זה, בתור הוספה בהתקשרות באופן של "ברכנו אבינו כולנו כאחד".

ויהי רצון שיעוד בעיצומם של ימים אלו נזכה לחזות בעיני בשר את אבינו רוענו משיח ה' נגלה לעיני תבל ומלואה, ומוליך אותנו קוממיות בקומה זקופה לארץ הקודש, ויבנה בית המקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל במהרה בימינו ממש, ונכריז לפניו בשמחת לבב:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ימי התשלומין לחג השבועות, ה'תשע"ד
שנת ה'ס"ד לנשיאותו-מלכותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
בית חיינו-בית משיח, "כאן ציוה ה' את הברכה", ברוקלין נ"י.

החוט המקשר

הצורך וההכרח בהתקשרות לרבי

לשם מה זקוקים לרבי?!...

טענה ידועה היא: מדוע על אדם להזדקק ל"רבי", הרי יכול אדם להיות יחד עם "עצמות", ויהיה לו קשר ישיר עם השי"ת עצמו, מדוע, איפוא, עליו להזדקק ל"רבי"? ובפרט בהתאם למאמר רז"ל "אליו ולא למידותיו", שאסור להשתמש במומצעים כמו מלאכים וכו', אלא על האדם להתפלל ישירות אל השי"ת, הרי במכל שכן שלא דרך ממוצע של בשר ודם, ובמילא הוא טוען מדוע עליו להזדקק ל"רבי"?

זאת ועוד: מתן תורה הרי היה באופן של "אנכי הוי אלקיך", "אלקיך" - לשון יחיד, כלומר שהקב"ה התקשר עם כל יהודי ביחוד, כמובא בפסיקתא, במילא הוא בא וטוען: הרי הקב"ה התקשר אתו ביחוד, מדוע, איפוא, עליו להיות זקוק לרבי?

על דרך זה יש ששואלים בנוגע לבעל שם טוב:

אם הבעל-שם-טוב הוא דבר הכרחי, מדוע הוא לא ה' בזמנים קדומים? ומה בקשר לכל הדורות שהיו עד לבעל-שם-טוב, ואף בדורו של הבעל-שם-טוב גופא היו כאלה שלא היתה שייכות אליו, כיצד, איפוא, הסתדרו הם?

עד שמוצאים אנו שהיו כמה גדולים שהיו "פוסקים" ושנתקבלו על עם ישראל, וכידוע מה שמובא בהמשך "בשעה שהקדימו - תער"ב": "ושמעתי בשם רבינו נ"ע שכל המחברים עד הט"ז והש"ך והם בכלל עשו חיבוריהם ברוח הקודש" - מתעוררת במילא השאלה: כמה מהם לא היתה להם שייכות לפנימיות התורה, ולא ה' להם "רבי", ואם הדבר הכרחי, כיצד הם יכלו להסתדר בלי זה?

הביאור על כך הוא: כל זמן שאדם בטוח בעצמו שיכול הוא לסמוך על עצמו שילך בדרך הישר ולא בדרך עקלתון, הרי מהיכי תיתי - יכול הוא להסתדר בלי זה. ואילו מי שאינו בטוח בעצמו שלא יסטה ולא יתעה, הוא זקוק ל"רבי": כפי שאנו רואים במעשה המרגלים שעל בני ישראל פעלה תפילתו של משה רבנו, ולא על המרגלים שחלקו עליו - שכן, כשישנה גזירה, ובכוחות עצמיים לא יכולים לצאת ממנה, מן ההכרח להזדקק לתפילת משה, תפילת הנשיא, שהוא יתפלל עליו, ותפילתו של משה רבנו פועלת להינצל מהגזירה, שהרי לולי תפילתו - יכולה לצאת גזירה כזו כמו גזירת המרגלים שהיתה בכ"ל לדורות.

החסידים אינם מבודדים

רבינו הזקן - הסיר את הבודדות. פעם הר"מ והגאון - היה מבודד לעצמו והתלמידים היו מבודדים לעצמם. דרך החסידות שיסד הרבי הוא ההישג האלוקי הגדול, שהרבי אינו מבודד והחסידים אינם מבודדים.

(לוח "היום יום" כ"ב אייר)

כאן רואים אנו עד כמה פעלה תפילתו של

משה רבנו: מבלי הבט על העבירה החמורה שעברו בני ישראל, עד שהקב"ה רצה שיהי "ואכלה אותם כרגע", אף על פי כן, בשעה שעמד יהודי אחד והתפלל עבור בני ישראל - זה עזר וביטל את הגזירה מעל בני ישראל, למרות שלכאורה מדוע היו זקוקים לתפילת משה רבנו, הרי היו אז כמה צדיקים, ובמיוחד שהי' זה "דור דעה", מדוע, איפוא, היו זקוקים לתפילת משה רבנו, עד שבלי תפילתו ה' "ואכלה אותם"?

אלא, כאן רואים אנו, שכיוון שמשה רבנו ה' ה"נשיא", הרי בשעה שנשיא נושא תפילה - יכול הוא להציל את כלל ישראל, מה שאין כן יחיד סתם אין ביכלתו לפעול זאת.

. . וכל זה פעל משה רבנו על ידי תפילתו, שבמקום שיהי' "ואכלה אותם כרגע" - חיו במדבר ארבעים שנה, ולא ארבעים שנות עמל ותלאה, אלא אדרבה הן ניצלו את ארבעים השנה באופן היפה והנעלה ביותר.

הרבי יוֹתֵר מִמֹּשֶׁה רַבֵּינוּ!

מסופר על החסיד ר' אלחנן דוב מרוזוב, ששאלו אותו פעם אודות הרבי נ"ע ומשה רבינו, "ממי אתם מחזיקים יותר?". וענה: "מהרבי", כי לולי הרבי איך היתה נראית אמונתו במשה רבינו...

(משיחת כ"ק אד"ש, ש"פ תרומה הישית)

מכאן רואים אנו עד כמה גדול כוחו של משה רבנו, מה שפעל בתפילתו, וכך הדבר בכל "נשיא" בישראל, וזאת הוא פועל בכל אחד מישראל גם במי שיוגק רק מצפרנים דצפרנים של משה רבנו, הנה גם עליו פעלה תפילתו של משה רבנו, אף על מי שהוציא את פסל מיכה ממצרים והביאו לארץ ישראל, גם עליו פעלה תפילתו של משה רבנו.

ברם, על מי פועלת תפילתו של משה רבנו? רק על אלה שאינם חולקים עליו - חולקים אמנם על הקב"ה, מדברים רעה על ארץ ישראל וכו' וכו', אבל עדיין קשורים למשה (שהרי הם לא היו אשמים במה שחלקו על משה רבנו, שכן המרגלים פיתו אותם) אך, כשבא מישהו ו"וילינו עליו", הוא חולק ומעמיד את עצמו כנגד משה רבנו - עליו אין תפילתו של משה רבנו פועלת.

והפסוק אומר כאן "להוציא דבה על הארץ" סתם, ואינו אומר "להוציא דבה רעה", שכן כשמדובר על מי שרוצה לעמוד כנגד משה רבנו, אין כל הבדל במה שהוא מדבר, אם דבה רעה או דבה טובה - הוא יכול אפילו לדבר טובות על משה רבנו אך אם הוא עומד על ידי כך כנגד משה רבנו, אין תפילתו של משה רבנו פועלת עליו, ואדרבה, מאדם כזה צריכים להיזהר יותר, שכן כשמישהו מוציא דבה רעה על משה רבנו, רואים מיד שאלה הם דברי שקר ושרצונו הוא רק להטעות, ולכן לא מאזינים אליו. אך בשעה שהוא אומר אדרבה, "רבי" זה דבר טוב, וחסידות היא דבר טוב, אלא שהרבי הוא נעלה ביותר וכיצד יכולה להיות לך שייכות אליו, הוא למעלה מעלה הרבה ממך, ועל דרך זה כיצד יכולים ללמוד חסידות, חסידות היא יותר מדי נעלית ממך וכו'?

צריכים לדעת שגם זה שמוציא דבה טובה, רוצה לנתק אותך ממשה רבנו, אין זה נוגע באיזו דרך הוא עושה זאת, העיקר שהוא מאלה ש"וילינו עליו".

. . כך גם כשמישהו טוען שרבי וחסידות הם דברים טובים, אך הם נעלים מדי, אי אפשר שתהי' שייכות אליהם, הרי זה אכן "דבה" לטובה, אך הכוונה היא "וילינו עליו", ולכן אסור להתיחס אליו.

הרי, שאם הם רוצים להתלונן על הקב"ה, ואכן זה דבר חמור, אך אין זה נוגע לתפילת משה. רק בשעה שהם רוצים להשפיע על אחרים שיהי' "וילינו עליו", אז אין תפילתו של משה יכולה לפעול עליהם. כל זמן שלא מתיצבים נגד משה רבנו, ולא נוגע באיזה מצב

נמצא הלז, עד גם במדריגה הנחותה ביותר - אומרים שמה רבנו רועה נאמן מוציא כל יהודי, ואילו אם הלז מתיצב כנגד משה רבנו - אז אין ביכולת משה רבנו לעזור לו.

מדוע מספרת לנו התורה זאת, סתם בגנותם של ישראל - אין בכך משום ענין כלל, שהרי אם "בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב", מכל שכן בגנותן של ישראל, אלא התורה מספרת לנו זאת כדי שתהי' מכאן הוראה לדורות:

בכל דור יש את המשה רבנו שבדור, והם נשיאי הדור שבכל דור, ה"א"תפשוטות דמשה בכל דרא ודרא", חכמי הדור, התנאים והאמוראים וכו', עד לדורות האחרונים, עד לדורנו אנו, הנשיא, כ"ק מו"ח שהוא נשיא דורנו, עד שבשעה שבא מישהו ורוצה לפתות את מושפעיו שלא ללמוד חסידות ולקרר אותם מכך בטענה שחסידות היא ענין נעלה ביותר וכיצד יש להם שייכות לכך, ועל דרך זה כיצד יכולים להיות מקושר לנשיא בשעה שהוא נעלה מהם, כיצד יכולים להיכנס אליו, כיצד יכולים להגיש לו פתקא וכו' - הרי אומרים שכל זה הם טענתם של המרגלים ש"וילינו עליו", וכשמתייצבים נגד משה רבנו - אין הוא יכול להתפלל עבורם,

גם אם לא מרגישים...

מספר הרב אברהם מיכאל הלפרין: ב"יחידות" אחת אמרתי לרבי שאני מגיע כל כך הרבה פעמים לכאן ואני מרגיש שלא נעשה שום שינוי ממשי, ואני רוצה להיות מקושר יותר לרבי. הרבי נעשה מאוד רציני ואמר: "כשאתה תעסוק יותר בלהט בחסידות, ירגישו את הקשר". לאחר מכן אמר לי הרבי: "ידוע מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר אומר בשיחות שאי הורגשה היא מעלה, וכאשר האבר כואב חלילה, אזי מרגישים".

ולאיך גיסא: בשעה שאדם מתקשר למשה רבנו שבדור, לא נוגע אז מצבו, משה רבנו מוציא את כל אחד ממצבו ומעמיד אותו בדרגא של "שתויי יין", ועד שהוא מביא ומכניס אותו לארץ ישראל, עד לגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

(משיחת כ"ק אד"ש, ש"פ בשלח תשל"ב)

כאשר יש העלם והסתור - נדרשת התקשרות כפולה ומכופלת

ענין זה שייך גם בנוגע להתקשרות אל הרבי - "צדיק יסוד עולם": רבי - ענינו ממוצע המחבר כמ"ש במשה רבינו "אנכי עומד בין ה' וביניכם".

ובימינו אלה, כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות האחרון, מודגש ביותר הצורך וההכרח בהתקשרות מיוחדת ("א ספעשל התקשרות") אל הרבי, "צדיק יסוד עולם", שזוהי הנתינת-כח להיות קשורים תמיד למעלה, מבלי להתפעל משינוי הזמן או המעמד ומצב, שבת או יום חול, יום או לילה, חשכת הגלות וכו'.

מסופר אודות הרה"צ ר' מאיר מפרעמישלאן, שבית הטבילה בעירו ה' מאחורי הר גבוה, וכשהאדמה היתה נעשית בוצית וחלקה, היו אנשי העיר צריכים לילך מסביב להר, כדי שלא יחליקו, ואילו הרה"צ ר' מאיר ה' הולך גם אז דרך ההר. פעם אחת

התארחו בעיר כמה אברכים שלא החזיקו ("זיי האבן ניט געהאלטן") מעניני מופתים, ובראותם שר' מאיר הולך דרך ההר, ניסו גם הם לילך דרך ההר, ומיד החליקו וניזוקו. שאלו אצל ר' מאיר כיצד הולך הוא דרך ההר גם בשעה שאף א' אינו יכול לילך דרך ההר מבלי ליפול? והשיב: "אז מ'איז צוגעבונדן אויבן פאלט מען ניט אונטן" (כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה).

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א):

מי שקשור למעלה, אין אצלו נפק"מ בין הליכה על גבי ההר או למטה מההר וכיו"ב, כיון שבכל מעמד ומצב אינו נופל למטה.

מי שמקושר למעלה ע"י "צדיק יסוד עולם", ה"ה מקושר למעלה (לא רק בעת התפילה ולימוד התורה, ולא רק בחב"ד שבנפשו, אלא) גם עם העקב שברגל - כפתגם כ"ק אדנ"ע בפירוש "עקב אשר שמע" (שנאמר באברהם אבינו): "די פיאטע האט דערהערט", ובמילא, אצל חסיד גם ה"עקב" הוא באופן אחר ("א חסיד'שע פיאטע").

.. ועוד והוא העיקר - שע"י ההתקשרות להצדיק יסוד עולם, זוכים שהוא (הצדיק יסוד עולם) יוציאנו מן הגלות, ויוליכנו לארצנו הקדושה, להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו.

(משיחת כ"ק אד"ש בעת סעודת הברית של משפחת רחנפולד, כ"ד אייר ה'תשי"א)

ההתקשרות המיוחדת הנדרשת מתלמידי התמימים

קבלת ההשפעות מנשיא הדור קשורה גם עם חיוב הפרעון, כמו לוח שמתחייב לפרוע ההלוואה להמלוכה. וחיוב הפרעון אינו באופן שמשלם החוב ונפטר ("אפגעצאלט און פטור געווארן"), אלא, שע"י פרעון החוב נותנים לו עוד בהקפה, ועד"ז בנמשל, שנותנים לו עוד כחות, ומתחייב לפרוע אותם, וכן הלאה.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה אל תלמידי התמימים, ואמר:)

כאו"א מכם צריך לידע שנתחייב לפרוע לכ"ק מו"ח אדמו"ר עם הכחות העצמיים שלו, בחינת ח'י יחידה.

ובענין זה יש מעלה מיוחדת אצל התלמידים - שהם מקבלים את הח' יחידה של הרבי, ולכן, נתחייבו גם לפרוע בהח' יחידה שלהם.

ואף שאי-אפשר לדמות הפרעון בהח' יחידה שלהם לח' יחידה של כ"ק אדמו"ר, ה"ז ע"ד המבואר בדא"ח בענין "בכל מאדך", שעם היותו "מאד שלך", ממשיכים עי"ז מאד האמיתי, בלי גבול בעצם.

(משיחת כ"ק אד"ש, ליל ב' אייר ה'תשי"ח)

בהיפרדו מהרבי - הרי הוא כפורש מהחיים ממש!

והמשל בזה, תלמיד הקשור לרבו בהתקשרות עצמי עד כי כל מהותו ועצמותו של התלמיד אינו אלא זה מה שהוא מקושר ברבו, וכל חיותו הוא בהיותו סמוך לרבו, היינו לבד זאת אשר הגה של רבו בתורה וחכמה ומדות מתעצם אצלו בקליטה וצמיחה טובה. . הנה עוד זאת גם שיחה שנראית לחולין ותנועה קלה של הרב בארחות חיי היומי, הנה אצל התלמיד המקושר הוא תורה שלמה, ומקור מעיין החיים בכל הנהגותיו.

נקל להבין אשר תלמיד מקושר כזה הנה בהפרדו מרבו, הוא כפורש מן החיים ממש, ואין שום דבר וסיבה בעולם אשר יפרידנו מרבו, כי הכל כלא ואין ממש לגבי התקשרות זו.

(אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י"צ - ח"ב ע' תכ"ג)

פניני קודש

סיפורים ושבבים בקשר עם ההזלטה השבועית:

להקדיש חמש דקות מידי יום למחשבה בעניין ההתקשרות לרבי

ולהתבונן, וברית כרותה לתעמולה - תעמולה גם בנוגע לעצמו - שאינה חוזרת ריקם, וסו"ס תפעל ההתבוננות פעולתה באופן של הכרה והרגשה.

● סיפר הרב יצחק דוד גרונר: בשנת תשי"ב נכנסתי ליחידות פרטית אצל הרבי ובמהלכה אמר לי הרבי הוראה מיוחדת: "כל אברך שראה את הרבי צריך כל בוקר - לא משנה אם לפני ברכות השחר או אחרי ברכות השחר - ללכת לפינה, לתאר לעצמו את הצורה של הרבי, וזה ייתן לו חיות לעשות את מה שצריך".

● בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי, ישבו מספר תמימים בישיבת תות"ל המרכזית ב-770 להתוועד יחד עם ר' שמואל זלמנוב, אלא שהוא שתק כל הלילה ולא הוציא הגה מפיו.

כאשר האיר הבוקר והנוכחים עדיין הפצידו בו לומר מספר מילים, נענה ואמר כשענינו יורקות אש: "בחור שפוחת את עיניו בבוקר, המחשבה הראשונה שצריכה ליפול במוחו, היא, על הרבי... במקרה שבחור שלומד ב'תומכי תמימים', השכים בבוקר, ומחשבתו הראשונה, 'ראשית עריסותיכם', אינה אודות הרבי - הרי הוא 'נפרד'!..."

● משיחת פסח שני תשי"ז: ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שפסח שני ענינו שאף פעם לא אבוד ("עס איז ניטאָ קיין פאַרפּאַלן"). יכולים תמיד לתקן, אפילו מי שהי' טמא, מי שהי' בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שהי' ברצונו, אעפ"כ יכולים לתקן.

פתגם זה מהווה גם לימוד והוראה בנוגע להתקשרות לרבי: ישנם כאלה שאף פעם לא היו אצל הרבי. . וכיון שכן, יכולים לחשוב שעכשיו כבר אבוד.

על זה באה ההוראה מפסח שני. . שגם אלה שעד עתה לא היתה אצלם הכרה והרגשה כו' יכולים מכאן ולהבא להכיר ולהרגיש, ועי"ז לתקן גם את העבר. וטעם הדבר - כאמור - שהרבי אינו מבודד וחסידים אינם מבודדים, ומצד הכח של הרבי שנמצא אצל החסידים, יכולים גם עתה להכיר ולהרגיש, ואפילו אם עד עתה לא הכירו והרגישו. . ובכל אופן, בין אם ישנה הכרה והרגשה ובין אם לאו, אין זה העסק שלנו, וצריכים אנו לעשות את המוטל עלינו.

דבר ברור הוא שהכוונה של הרבי תבוא לידי פועל בכל אופן, אלא, כדי שענין זה יהי' בחסד וברחמים, צריכים אנו להשתדל ולעשות מה שהרבי דורש ותובע מאתנו, להתבונן ולחזור

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
לזיווג ההתגלותו המיידית לעין כל